

— „Азъ съмъ пѣкъ отъ Троянско, дѣдо Цвѣтко :наша-та исторія не е за искажанье, нъ ще ти кажа въ кѣсо, да ти поулѣкча тѣгѣ-тѣ: да видишь, че има и по злочести отъ тебѣ. Ный бѣхми четирма братія, едина бѣше въ Доброджѣ при Котленци овчеръ, кой си изгуби преди три години, безъ гласъ и безъ слухъ; вторія бѣше въ Варнинско на едно село бакадинъ и той липсалъ, и не го знайми. Тѣхъ ходихъ да дирижъ. нъ нищо не разбрахъ; никой не знай, кѣдѣ сѣ си дѣнали, изгубихъ ся, казвѣтъ, и нищо по вече! А третія бѣше въ Търново на мастора, дѣте на 12—13 години, мастора му отишелъ въ Свищовъ, завелъ и него, и единъ день и то ся изгубило, тѣй ни доди кви-га. Едни казвѣтъ, че побѣгнало огъ мастора, други — че ся удавило въ Дунава, а ный нищо не знайми. Сега ще н-да и него да дири, че да видимъ каква ще ни угрѣй. Ако не разберѣ и за него нищо, незнамъ какъ ще сѣ върна при пристарѣлыи си баща и горкѣ-тѣ майкѣ и какъвъ хаберъ щѣ имъ занесѣ, тѣмъ и така сѣ имъ изгорѣли сърца-та отъ жалость и истекли очи-тѣ отъ сълзи, а като имъ занесѣ и такъвъ хаберъ, — безъ врѣме ще ги закарамъ въ гроба!“

Дѣдо Цвѣтко глѣдаше пѣтника въ очи съ вниманіе и слушаше. Той не си отѣ очи-тѣ отъ него догдѣ свърши. При свършваніе-то той въздѣхна издълбоко и каза тихо: нди сынко, не ти знамъ името, нди и, като ходишь и бродишь по свѣта пыгай и за мой Иванча.

— „Мое-то име е Иванъ, дѣдо, добръ, азъ ще помня и ще пытамъ, меня мя не мързи и, ако го намѣри, или чуя, азъ ти намѣрвамъ — нъ-ли си ты отъ Плаковско?“

— „Отъ сѣщо-то село — Плаково — тамъ ще мя търсишь. Тамъ — като кажишь: „Дѣдо Цвѣтко Бореца“ — сѣкій ще ти кажи за меня, че мя знай. Да ти кажижъ и белѣзи-тѣ на Иванча: дълго-ликъ, чърно-окъ, мустаци каврѣжъ,